

Hồi 548

Tiến chiếm Kiến Khang

C hiến thuyền Bắc Phủ khổng chế hoàn toàn một dải Trường Giang và Tần Hoài, đội đi tuần trên sông, đội sửa soạn tiến về Thạch Đầu thành. Khắp nơi phấp phới cờ xí Bắc Phủ.

Bắc Phủ binh tiến vào Kiến Khang bằng cả hai đường thủy bộ, nhanh chóng chiếm lĩnh các điểm chiến lược và đường hào hộ thành, khổng chế Ngự đạo. Chưa tới nửa canh giờ, tất cả đầu não tại thành nam đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của quân Lưu Dụ.

Tin Lưu Dụ sẽ tới Kiến Khang bằng thuyền đã lan truyền rộng rãi. Phần do tự phát, phần bởi thủ lĩnh các phái giang hồ như Vương Nguyên Đức, Hình Di Hưng, Đồng Hậu hết sức hô hào, hàng vạn dân chúng đã tấp nập kéo tới bến thuyền chờ đón Thiên tử thực sự trong lòng họ, nhưng trong số đó chỉ có một ít thành viên cao môn vọng tộc. Dù Vương Hoàng và Chu Linh Thạch đã hết sức tuyên truyền, lớp quý tộc chịu đến nghênh đón Lưu Dụ vẫn chưa tới trăm người, có thể thấy các danh gia vọng tộc vẫn hết sức hoài nghi về Lưu Dụ, thậm chí còn kỳ thị sâu sắc.

Nghi lễ nhập thành do một tay Lưu Mục Chi hoạch định, đã sớm chu đáo tính đến phản ứng như vậy của tầng lớp cao môn. Đối với Lưu Dụ, sự ủng hộ của dân chúng mới là quan trọng nhất, còn vấn đề các danh gia vọng tộc có thể dùng thủ đoạn chính trị để giải quyết.

Mong muốn trước nhất của Lưu Dụ là sau khi tới Kiến Khang sẽ lập tức cưới ngựa tới thẳng hẻm Ô Y. Nhưng Lưu Mục Chi đã hết sức khuyên can, gã đành phải nén lòng lấy đại cục làm trọng.

Dưới sự tháp tùng của Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong, Khổng Tịnh và các tướng lĩnh Bắc Phủ Hà Vô Kỵ, Ngụy Vĩnh Chi, đại giá Lưu Dụ lên bờ tại bến thuyền chính trong tiếng reo hò vang dậy của bách tính.

Lưu Dụ bước lên chiếc bục cao vừa cấp tốc dựng tạm, hướng về dân chúng Kiến Khang cao giọng diễn thuyết.

Bài diễn văn do Lưu Mục Chi biên soạn, đầu tiên kể ra tội ác của Hoàn Huyền, nói rõ quyết tâm khôi phục Đế vị nhà Tấn, đồng thời tuyên cáo tiếp tục sử dụng chính sách của Tạ An, bãi bỏ các cải cách của Hoàn Huyền.

Từ khi nhà Tấn khai quốc, đây là lần đầu tiên triều đình đối thoại trực tiếp với dân chúng, khỏi phải nói bài diễn văn của Lưu Dụ được dân chúng nhiệt liệt hoan nghênh đến mức nào. Chỉ sau chưa đầy nửa canh giờ, uy tín Lưu Dụ đã lên cao đến cực điểm.

Trong tiếng reo hò của đám đông, Lưu Dụ dẫn đầu nghi lễ tiến nhập Đài Thành. Bắc Phủ binh quân trang chỉnh tề, khí thế ngất trời, tỏ rõ sự tinh luyện trước toàn thể dân chúng Kiến Khang, đồng thời cũng gửi một thông điệp rõ ràng tới các cao môn vọng tộc.

Sau khi tiến nhập Đài Thành, Lưu Dụ lập tức thay thường phục, cùng Yến Phi, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ra theo cửa bên, ngồi thuyền tới thẳng Tạ gia trang.

Tạ gia đã sớm biết tin tức, mọi thành viên trong họ tộc do Tạ Đạo Uẩn dẫn đầu đã cung kính chờ sẵn tại bến đò, nhưng không thấy Tạ Hồn, chúng tỏ hẳn vẫn có ý thù địch với Lưu Dụ. Ngược lại Tạ Đạo Uẩn tinh thần xem ra rất tốt.

Sau khi thi lễ chào hỏi, Tạ Đạo Uẩn bình tĩnh vào đề: "Tiểu Dụ làm tốt lắm, thật không phụ kỳ vọng của An công và Huyền soái!".

Yến Phi và Đồ Phụng Tam nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đó không ổn. Trong không khí rộn rã của Kiến Khang, thái độ bình thản quá mức của Tạ Đạo Uẩn là rất không bình thường. Hoặc bà đang cố gắng trấn áp cảm xúc, hoặc bà vì quá đau lòng nên không thể vui lên được nữa.

Tâm thần Lưu Dụ đã sớm bay tới chỗ Tạ Chung Tú, không cảm thấy sự khác thường của Tạ Đạo Uẩn, chỉ nôn nóng đáp: "Tiểu Dụ có được ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ ơn dìu dắt của An công và Huyền soái. À, tôn tiểu thư, cô nương...".

Mấy người Tạ gia bên cạnh Tạ Đạo Uẩn đều lộ rõ nét buồn u ám, Tống Bi Phong nhìn họ, thầm giật mình.

Lưu Dụ biến sắc mặt: "Tôn tiểu thư...".

Tạ Đạo Uẩn cúi đầu: "Chung Tú sau khi nghe tin Tiểu Dụ đã khóc mãi không thôi!".

Bà nhìn về phía Tống Bi Phong, nhẹ nhàng gật đầu: "Nhờ Tống thúc chuyển lời hỏi thăm của tôi tới Yến công tử và Đồ gia, thỉnh hai vị quá bộ tới nhà uống chén trà nóng!".

Đoạn bà quay sang Lưu Dụ: "Tiểu Dụ, mời đi theo ta!".

Lưu Dụ theo sau Tạ Đạo Uẩn tới gia viên phía nam. Cảnh sắc trong vườn đẹp đến nao lòng, nhưng gã không còn tâm trạng nào để thưởng thức.

Đây là lần thứ hai gã tới khu vườn này, tâm trạng Lưu Dụ giờ đây hoàn toàn khác lần trước. Không chỉ bởi lần đầu tiên là bí mật đột nhập, lần này lại hoàn toàn quang minh chính

đại, thậm chí giờ đây gã đã trở thành người có quyền lực nhất Kiến Khang, giẫm chân là khiến cả phương Nam rung chuyển, mà chính vì chờ đón gã trong kia là tương lai khó đoán định, có thể quyết định hạnh phúc một đời của Lưu Dụ.

Dù bây giờ gã là ai, dù trong tay nắm giữ bao nhiêu quyền lực, bước vào khu vườn này gã vẫn là Lưu Dụ như lần trước đã tới đây, vẫn yếu mềm trong tình cảm và rất dễ mềm lòng.

Tự sâu thẳm trong tim, niềm xót thương trào dâng không thể nào nén nổi. Chỉ cần Tạ Chung Tú có thể phục hồi, gã thề sẽ dành phần đời còn lại của mình để yêu thương bảo vệ nàng, làm cho nàng được hạnh phúc.

Tạ Đạo Uẩn bước chậm lại, nói nhỏ: "Tiểu Dụ, đến cạnh ta!".

Trái tim Lưu Dụ nhói lên vì cảm giác không lành, lảng lảng đến bên Tạ Đạo Uẩn, cùng bà bước trên con đường trải sỏi trắng.

Tạ Đạo Uẩn nhìn đi chỗ khác, giọng khản đặc: "Tiểu Dụ hiểu rõ vị trí của mình chứ?".

Cảm giác không lành mỗi lúc một tăng lên, Lưu Dụ lắp bắp: "Tôn tiểu thư nàng ta...".

Tạ Đạo Uẩn thở dài ngắt lời gã: "Ta đã lo ngươi sẽ thành ra thế này! Có sinh tất có tử, sinh tử là chuyện bình thường của Tạo hóa, chẳng có gì là bất thường. Biết đâu nơi đến sau khi chết lại chẳng là nơi bọn ta mong đợi? Tiểu Dụ, ngươi đã trở thành hy vọng duy nhất của người Hán phương Nam, ngươi phải gánh vác trọng trách. Như vậy mới không phụ kỳ vọng của An công và tiểu Huyền đối với ngươi, cũng không làm ta và Chung Tú thất vọng!".

Lưu Dụ biến sắc mặt, dừng lại nhìn chăm chăm vào bà.

Tạ Đạo Uẩn bước thêm hai bước, đoạn quay đầu nhìn gã, nét mặt rạng rỡ khác thường, dịu dàng nói: "Chung Tú từ chối ngươi chính vì coi hạnh phúc bản thân là thứ yếu. Từ trước tới nay Tú Tú sùng bái nhất cha mình, và ngươi chính là người kéo dài hoài bão của An công, thế nên làm lộ chuyện ngươi và Đạm Chân bỏ trốn, càng không quan tâm đến hạnh phúc cả đời mình, chính vì Tú Tú mong muốn sẽ có ngày ngươi thay An công thực hiện ý muốn thống nhất thiên hạ. Các danh gia vọng tộc đều hiểu rõ vị trí của mình, con gái Tạ gia càng hiểu điều đó. Nếu chuyện tình cảm của ngươi và Tú Tú truyền ra ngoài, lòng tin và ủng hộ của các thế tộc Kiến Khang đối với ngươi sẽ mất hết. Chung Tú không vì bản thân mà vì đại cục, vì thế mà đã phải trả giá bằng bi kịch lớn nhất rồi...!"

Nước mắt Lưu Dụ trào tuôn, giọng khản khản: "Tôi muốn gặp tôn tiểu thư...".

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu: "Tú Tú thương tâm khóc đến cạn nước mắt, vừa thiếp đi một lát. Ngươi hãy để Tú Tú ngủ một giấc cho khỏe rồi hãy vào, ài, cầu trời cao thương xót!".

Lưu Dụ không giấu giếm lấy vạt áo lau nước mắt, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, khẳng khái: "Tôn tiểu thư nhất định sẽ qua khỏi!".

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu về cảm thán: "Đó là tâm nguyện của mỗi người trong Tạ gia, nhưng không nên quá hy vọng. Từ khi An công qua đời, con cháu Tạ gia liên tục phải đối diện với khổ nạn và chết chóc, dường như đã không còn cảm giác nữa rồi. Chúng ta phải tính tới tình thế xấu nhất, Tiểu Dụ ngươi cũng phải kiên cường lên! Nếu Chung Tú muốn đi, hãy để nàng ta an tâm mãn nguyện mà ra đi!".

Lưu Dụ sững người lặng im. Giọng Tạ Đạo Uẩn mỗi lúc một xúc động: "Chung Tú không sao yên lòng vì cái chết của Đạm Chân, cho rằng mình phải chịu trách nhiệm nhiều nhất. Đó là nút thắt không ai cởi nổi, kể cả Lưu Dụ ngươi. Có lúc ta đã nghĩ, nếu vì thế mà Tú Tú phải chịu dần vạt cả đời thì chi bằng sớm giải thoát, biết đâu lại tìm thấy được niềm vui hạnh phúc. Nếu Tiểu Dụ ngươi thật lòng yêu Chung Tú, nên hiểu ý ta muốn nói gì!".

Nước mắt Lưu Dụ lại không nén nổi trào ra giàn giụa. Tạ Đạo Uẩn quay người, dịu dàng: "Hãy lau sạch nước mắt! Tiểu Huyền trước khi ra đi còn thân nhiên chuyện trò cười nói, chính vì đã hiểu chuyện sống chết ở trên đời cơ bản là không có gì đáng sợ. Tiểu Dụ, bọn ta đi!".

oOo

Yến Phi, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ngồi thưởng trà trong sảnh, người hầu trà là một nô tỳ nhan sắc xinh đẹp khác thường.

Đồ Phụng Tam nhìn nô tỳ, chợt nhớ ra câu chuyện của Tống Bi Phong, đang thắc mắc thì Yến Phi gật đầu cảm ơn nàng, mới biết đó đúng là Tiểu Kỳ.

Tống Bi Phong ra về thân nhiên bảo nàng lui, Tiểu Kỳ vâng lệnh nhưng thái độ vẫn lưu luyến không rời. Đồ Phụng Tam nhận ra, càng tin Tiểu Kỳ có tình cảm với Tống Bi Phong.

Tâm trạng ba người đều đang rất nặng nề, Tạ Chung Tú lành dữ chưa biết, còn bọn họ thì lực bất tòng tâm. Chỉ mong Hoàng thiên khai ân, may ra Lưu Dụ xuất hiện sẽ làm nàng tỉnh lại.

Tống Bi Phong chợt trầm giọng: "Khi nào bọn ta đi?".

Yến Phi và Đồ Phụng Tam kinh ngạc nhìn nhau, Đồ Phụng Tam chau mày: "Đi đâu?".

Tống Bi Phong kiên quyết: “Tiểu Dụ nói với ta, thu phục Kiến Khang xong các vị sẽ lập tức khởi hành Bắc thượng, cùng huynh đệ Biên Hoang tìm cách cứu Thiên Thiên tiểu thư. Việc đó đương nhiên không thể thiếu phần của ta!”.

Đồ Phụng Tam nhíu mày: “Một mình ta đi Tiểu Dụ đã không vui rồi, Tống đại ca sao cũng bỏ đi? Huống hồ Tạ gia đang cần huynh hơn bao giờ hết?”.

Tống Bi Phong lắc đầu phản đối: “Tình hình hiện nay rất rõ ràng, Hoàn Huyền cơ bản không còn là đối thủ của Lưu Dụ, bình định Giang Lăng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Tại sao ta lại không thể đi? Nếu ta không đóng góp chút sức lực cứu Thiên Thiên tiểu thư, An công sẽ không tha thứ cho ta!”.

Đồ Phụng Tam đưa ánh mắt cầu cứu về phía Yến Phi, Yến Phi nhìn thẳng vào Tống Bi Phong, nghiêm giọng: “Tống đại ca có thể nghe mấy lời tâm huyết của Yến Phi không?”.

Tống Bi Phong ngăn người: “Tiểu Phi muốn nói gì?”

Yến Phi điềm đạm: “Tiểu Dụ có thể không có Đồ Phụng Tam nhưng không thể thiếu Tống Bi Phong. Chỉ cần có huynh ở bên cạnh gã, thiên hạ sẽ nghĩ Tiểu Dụ không quên An công và Huyền soái, nếu không Tống đại ca cũng không chịu phò Tiểu Dụ. Đương nhiên ta không thể ngăn Tống đại ca Bắc thượng, tuy nhiên suy xét kỹ thì ở đây quả thực cần đại ca hơn”.

Tống Bi Phong lộ vẻ suy tư, rõ ràng là đã bị lay động. Đồ Phụng Tam nhiệt thành: “Đại ca cứ ở lại, việc phương Bắc giao cho bọn ta, đảm bảo không làm đại ca thất vọng!”.

Tống Bi Phong trầm ngâm một lúc mới thở dài: “Khi nào thì các người đi?”.

Đồ Phụng Tam không dám lộ niềm vui ra mặt, bởi y quả thực không muốn Tống Bi Phong mạo hiểm, càng không muốn Tống Bi Phong bỏ mặc Tiểu Kỳ đang tràn đầy hy vọng, vội vàng đáp: “Đợi Tiểu Dụ gặp tôn tiểu thư xong, dù tình hình thế nào bọn ta cũng lên đường”.

Tống Bi Phong lặng im trầm ngâm.

Lương Định Đô vội vã bước vào, bẩm báo: “Có một vị tên Mộ Thanh Lưu muốn gặp Yến thiếu gia!”.

Ba người đều lấy làm ngạc nhiên, Yến Phi hỏi lại: “Y ở đâu?”.

Lương Định Đô cung kính: “Mộ công tử đang ở Tùng Bách đường chờ thiếu gia”.

oOo

Khuôn mặt Tạ Chung Tú trắng nhợt, nhưng nhan sắc vẫn xinh đẹp phi thường. Trên má nàng còn đọng ngấn nước mắt, đôi môi lại khẽ hé cười.

Lưu Dụ hồi hộp vén màn ngồi xuống mép giường, mùi chăn màn xông hương bay lên mũi, nước mắt không kìm được lại chảy dài.

Tự thiên cổ hồng nhan thường bạc phận, nhưng tại sao việc buồn thảm này lại xảy đến với gã? Tại sao trời cao lại tàn nhẫn với gã đến vậy?

Qua lời Yến Phi gã đã biết, Yến Phi không lạc quan với bệnh tình của Tạ Chung Tú, nhưng Lưu Dụ vẫn còn một tia hy vọng mong manh. Chỉ lúc nhìn tận mắt dung nhan nàng, gã mới hiểu được những điều Yến Phi lo lắng.

Về rạng rỡ của Tạ Chung Tú quả là khác thường, chứng tỏ chân khí của Yến Phi đã kéo lại chút sức sống cho nàng. Nhưng giống như mặt trời khi sắp lặn, ánh sáng tuy làm người ta lóa mắt song chẳng mấy chốc sẽ dần dần tắt ngấm.

Nàng có thể cầm cự tới lúc này, phải chăng vì muốn được gặp Lưu Dụ lần cuối cùng?

Nô tỳ hầu hạ Tạ Chung Tú đã lui xuống dưới, Tạ Đạo Uẩn yên lặng chờ đợi, căn gác trở nên lặng lẽ đến ngột ngạt.

Dường như cảm giác thấy chuyện khác thường, mí mắt Tạ Chung Tú khẽ lay động.

Lưu Dụ nén đau, lau nước mắt, đoạn cúi xuống khẽ gọi: "Tú Tú, Lưu Dụ đến rồi!".

Ngoài sự mong đợi của hai người, Tạ Chung Tú mở bừng mắt. Sắc mặt nàng hồng lên rạng ngời, bất chấp tất cả ngã vào lòng Lưu Dụ, vòng tay ôm chặt gã không nỡ rời.

Trời đất quay cuồng trước mặt Lưu Dụ, căn gác nhỏ chợt rộng ra bao trùm cả vũ trụ.

Gã đã quên Kiến Khang, quên chiến tranh và đau khổ, quên cả tương lai đầy bất trắc đang chờ đón. Lưu Dụ ôm chặt Tạ Chung Tú, tình cảm như sóng biển trào dâng, dịu dàng bên tai nàng: "Mọi việc đã qua, bọn ta sẽ bắt đầu lại, được không?".

Trong cảm giác xúc động đến quên mình, Lưu Dụ không nghĩ đến điều gì được nữa, chỉ còn lại tình yêu và ý muốn mãnh liệt muốn làm cho người con gái trong vòng tay mình được hạnh phúc.

Tạ Chung Tú nhìn gã đắm đuối: "Lưu Dụ, thiếp luôn tin chàng sẽ thành công!".

Chỉ một câu nói mà nàng đã thổ dốc. Lưu Dụ quay trở lại hiện thực, khắp người đau đớn như kim châm, nghẹn ngào không nói lên lời.

Tạ Chung Tú ngây thơ hỏi: “Chàng đã giết tên gian tặc đó chưa?”.

Lưu Dụ cúi đầu trùu mến ngắm khuôn mặt đẹp như hoa, vẻ buồn đau càng làm nhan sắc nàng mang một hương vị đáng yêu khó tả. Người con gái trước mắt gã vẫn tươi xinh làm sao, ai dám tin nàng sẽ rời bỏ thế gian vào lúc tuổi xuân vẫn đang độ thể này!

Chuyện đó thật không thể chấp nhận được!

Sức con người so với tạo hóa thật vô cùng nhỏ bé. Dầu Lưu Dụ đã trở thành chủ nhân của phương Nam, nhưng chỉ đành lực bất tòng tâm nhìn điều không muốn nhất xảy ra ngay trước mặt.

Tạ Chung Tú ngạc nhiên: “Để y bỏ trốn rồi sao?”.

Lưu Dụ dường như không biết mình đang nói gì, cất tiếng trong vô thức: “Tên gian tặc đó đã không còn thế lực nữa. Dù y chạy tới đâu đi nữa, ta cũng không cho y thoát, cho dù chân trời góc bể ta cũng sẽ tìm đến nơi!”.

Tạ Chung Tú đắm đuối nhìn Lưu Dụ, trút hết tình cảm mãnh liệt vào trong ánh mắt. Khuôn mặt nàng rạng ngời, xinh đẹp không gì sánh kịp, giọng mỗi lúc một cao lên: “Thiếp đã sớm biết y không qua nổi chàng. Lưu Dụ à, thiếp vui lắm, từ khi cha qua đời thiếp chưa từng được vui thế này. Chàng không còn trách Tú Tú nữa chứ?”.

Lưu Dụ cắn răng đau khổ: “Ta làm sao có thể trách Tú Tú? Từ trước tới nay ta chưa từng trách nàng, Tú Tú chỉ nghĩ cho ta thôi mà!”.

Lần đầu tiên trong đời gã khao khát bất chấp tất cả, phá vỡ bức tường chắn giữa danh gia vọng tộc và thường dân. Nếu Tạ Chung Tú không phải kềm nén tình cảm dành cho gã, hôm nay nàng đâu đến nỗi lâm vào tình cảnh này!

Tạ Chung Tú vui mừng: “Tú Tú yên tâm rồi!”.

Lưu Dụ hồi hã: “Tú Tú phải chịu khó nghỉ ngơi, nghỉ xong sẽ tốt hơn mà!”.

Tạ Chung Tú rùng mình lắc đầu: “Tú Tú biết sẽ không thể khỏe lại được. Nhân lúc còn chút sức lực Tú Tú muốn cho chàng biết, lúc này Tú Tú thấy rất an lòng, rất mãn nguyện...”.

Nước mắt Lưu Dụ lại tuôn ra giàn giụa. Tạ Chung Tú vén tay áo lau nước mắt cho gã, dịu dàng: “Đừng khóc, tại sao chàng lại khóc? Thiếp vừa mơ thấy Đạm Chân, Chân tử vẫn xinh đẹp đáng yêu làm sao. Thiếp nói với Chân tử thiếp sắp đến, Chân tử sẽ không cô đơn nữa...”.

Lưu Dụ không nén nổi nỗi đau, khóc nức lên. Tạ Chung Tú vui khuôn mặt xinh đẹp vào ngực gã, thanh thản nói: “Con gái Tạ gia không được sợ, sinh lão bệnh tử là lẽ tự nhiên. Tú

Tú tin rằng có một ngày bọn ta sẽ được ở bên nhau. Cha thường nói sinh mệnh không ngừng biến đổi, ngày tháng trôi đi, thu qua đông tới. Nếu chàng cho rằng thiếp đã chết, có nghĩa là thiếp thật sự không còn, nhưng chỉ cần chàng cho rằng thiếp chưa chết, thiếp sẽ mãi mãi sống trong trái tim chàng, trừ phi chàng không còn yêu thiếp nữa...”.

Lưu Dụ buồn rầu: “Nàng đừng nói những lời như vậy. Nàng sẽ không thể chết, tình yêu ta dành cho nàng mãi mãi không thay đổi”.

Tạ Chung Tú lại ngẩng đầu lên say đắm nhìn gã: “Thiếp có thể chờ được đến lúc này đã may mắn lắm rồi, có lúc thiếp từng nghĩ không thể nhìn thấy ngày chàng chiến thắng. Lưu Dụ, xin chàng hãy để Tú Tú ra đi! Sau khi Đạm Chân qua đời, thiếp đã không còn muốn sống nữa. Xin chàng hãy chuyển lời đa tạ của thiếp tới Yến Phi, nhờ Yến huynh thiếp mới chờ được đến bây giờ...”.

Trong lòng Lưu Dụ có bao điều muốn nói, nhưng mới mở miệng cổ họng đã nghẹn lại, cuối cùng chỉ đành thốt không thành tiếng: “Tú Tú, nàng đừng đi...!”.

Ánh mắt Tạ Chung Tú rạng ngời nhìn gã, dịu dàng: “Dụ lang, hãy hôn thiếp...!”.

Lưu Dụ đau đớn cúi xuống, hôn lên đôi môi đang lạnh dần của nàng.

Trái tim gã cũng lạnh băng như đã chết.

- o O o -